

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στην 'Αρίστη, πρωτεύουσα της πολιτείας Σουόρας του Μεξικού, φτάνει ξαφνα μία μέρα ένας μυστηριώδης 'Ισπανός ευγενής, ο δόν 'Εστεβάν δέ 'Αρεκίτζα, με την άπορασι να διοργανώση λαυρή συνοδεία από κυνηγούς άγριών θηρίων, χρυσούφρος και άλλους τυχοδιώκτες και να έκστρατεύση μ' αούτος στα βόρεια τμήμα των παρθένων μεξικανικών βουνών, όπου βρισκονται θησαυροί χρυσού, μεχόμενος με τους άθροισμούς της 'Ινδοίης της ζούγκλας και τά θηρία. Ένώ η έτοιμασίη της έκστρατείας αυτής προαροφούν πυρετώδως, ο δόν 'Εστεβάν καλείται ξαφνα από ένα χρυσούφρο, τον Κουχίλλο, σε ιδιαίτερη συνέντευξι. 'Ο 'Ισπανός ευγενής πηγαίνει στη συνέντευξι και άνακαλύπτει ότι ο Κουχίλλος εινε ένας παλιός γυμναστής του κακούργου, με τον όποιο έχει παλιούς λογαριασμούς. Εινε έτοιμοι ν' άλληλοφαγοούν, μα το μυστικό του Κουχίλλου συγκρατεί τον δόν 'Εστεβάν. 'Ο τυχοδιώκτης του προτείνει να τον άδηγηση σε μία χρυσούφρο κοιλάδα, ημέρας μακρά, μέσα στα παρθένα βόρεια, άρκει να του άποσχηθί πως θα του δώση άπ' όλο εκείνο το παραμυθένιο χρυσάφι, το μερικό του. 'Ο δόν 'Εστεβάν δέχεται κι' ο Κουχίλλος, του ήγγει πως έμισε το μυστικό της κοιλάδας του χρυσού. Το μυστικό αυτό το ήφερε μονάχα ένας άτρωπτος κυνηγός, ο Μάρκος 'Αρελλάνος. Ξεκίνησαν κάποτε μαζί και μεχόμενοι με τους 'Ινδοίς, έφτασαν στο μέρος του θησαυρού, αλλά δέν πρόφτασαν ούτε να τον άγγύσουν. Τους έπέτρεψαν ξαφνα οι 'Ινδοί και σκότωσαν τον 'Αρελλάνο... 'Ο δόν 'Εστεβάν ξεκινάει για την Κοιλάδα του Χρυσού μετά δυό βδομάδες. Στο δρόμο βρισκουν έτοιμόβαντο άπ' τη δίχα τον γυιό του 'Αρελλάνου, τον Τιθούρκο. 'Ο Κουχίλλος μένει μαζί του, τον φέρνει στις αλθίσσεις του και φεύγουν άμέσως για την κατασκήνωσι του δόν 'Εστεβάν, όπου τη νύχτα τους περικυκλώνουν άγρια θηρία, τά όποια διψούν και θέλουν να ξεδιψώσουν στην πλαγινη χαούδια. Άγριοι βρυθήσιοι νοσούν τον άέρα. 'Η συνοδεία των χρυσούφρων άγανάκι και τρέμει... 'Εξάφνα προβάλλουν μέσ' από το σκοτάδι δυό κυνηγοί ήψηλι και εφρώται σαν γίγαντες. Άιότοι σκόδουν τη συνοδεία, σκοτώνοντας τις τίγρεις, και κέβονται κάποιιν άλοι μαζί να γευμωτούν. Πλησιάζει κοντά στη φωτιά κι' ο Τιθούρκος. 'Η εμφάνισις του όμοσ προκαλεί κατάπληξι και συγκίνησι στον δόν 'Εστεβάν και τους δυό κυνηγούς. Και στους τρεις αούτους άθρώπους, το πρόσωπο του νέου θυμίζει κάτι το τρομερό, το άνατριχιαστικό...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Ο τρίτος, τον όποιο η εμφάνισις του Τιθουρκίου είχε επίσης συγκινήσει βαθύτατα, ήταν ο δεύτερος των κυνηγών. Μά αούτος δέν κίτταζε μονάχα τον Τιθούρκο σαστισμένος, κίτταζε και τον δόν 'Εστεβάν δέ 'Αρεκίτζα και τά μάτια του είχαν πεταχτεί έξω άπ' την κατάπληξι του.

— Εινε δυνατόν; ψιθύριζε κι' αούτος. Τόση όμοιότης! Τέτοια διαβολική, τέτοια σατανική σύμπτωσης!... Το μάτι μου δέν γελάει. 'Εδώ υπάρχει δάκτυλος Κυρίου...

Ψιθυρίζοντας τά λόγια αούτά, ο πληγωμένος κυνηγός κατέβασε γρήγορα—γρήγορα το δερμάτινο πλατύφυρο καπέλλο του ως τά φρύδια, σήκωσε το γυαλά του κι' έκριψε, όσο μπορούσε, το πρόσωπό του.

—'Ο έκουράσιος Θεός ώδήγησε τά βήματά μας, ύστερα από τόσα χρόνια, στην έρημο αούτή, ψιθύρισε. Βουλή Κυρίου... 'Η όρα της έκδικήσεως έφτασε. 'Ο φθαλιών άντι φθαλιμού και ό δόντα άντι όδόντος!..

—'Ελα λοιπόν, Τσίτζα, άρχισε να τρώς, του φώναζε ξαφνα ο σύντροφός του, σκουτώντας τον με τον άγκωνα.

'Ο Πέπες κατέβασε το καπέλλο του ως τά φρύδια, για να κωψη το πρόσωπό του κι' άρχισε να τρώγη.

Στό μεταξύ αούτό, ο δόν 'Εστεβάν κι' ο δόν Βικέντιος άρχισαν να κώνουν στους δυό κυνηγούς διάφορες ερωτήσεις.

Στις ερωτήσεις αούτες, ο Πέπες άπαντούσε άπότομα, θέλοντας ν' άποφύγη τη συζήτησι. Άντιθέτως, ο σύντροφός του, άπαντούσε με προθυμία, κίτταζόντας ώστόσο πάντα τον Τιθούρκο.

'Ο δόν 'Εστεβάν νόμισε πειά πως ήταν η κατάλληλη περίοισι να κώνη στους δυό κυνηγούς την πρότασι του, βέβαιος πως θα την δεχόντουσαν ευχαρίστως, προκειμένου να κολυμπήσουν στο χρυσάφι. Τους μίλησε λοιπόν σχετικα με την έκστρατεία πούχε διοργανώσει και τους πρότεινε να τον ακολουθήσουν.

—'Όχι, κύριε, άπάντησαν μ' ένα στόμα κι' οι δυό κυνηγοί.

—Δέν κυνηγούμε χρυσάφι, αλλά θηρία, συνέχισε ο γιγαντώσιμος φονεύς των τίγρων. Τί μας ενδιαφέρει το χρυσάφι; 'Εμείς μοσούμε τη ζωή των πόλεων. Ζούμε στη ζούγκλα και μέσα σ' αούτή θα πεθάνουμε, κυνηγώντας τίγρεις, λιοντάρια και 'Ινδοίς.

'Ο δόν 'Εστεβάν κατσούφρισε. Δέν έπεριμενε ποτέ μια τέτοια άπάντησι. 'Απέφυγε λοιπόν να ξανακάνη κούβεντα για το χρυσάφι πού πήγανε ν' άνακαλύψη. Τά λίγα λόγια όμως πού ελε, έκαμαν τον Τιθούρκο να βγη άπ' τις μελαγχολικές σκέψεις, στις όποιες ήταν βυθισμένος.

'Όποτε έτσι λοιπόν; 'Ο δόν 'Εστεβάν ήξερε κάποιιο θησαυρό μέσα στα παρθένα βόρεια; 'Αλλά κι' ο θετός πατέρας του, ο Μάρκος 'Αρελλάνος, ήξερε έναν παρόμοιο θησαυρό κι' έχασε τη ζωή του

γι' αούτον. Να έρχοκετο τάχα για την ίδια χρυσούφρο κοιλάδα; Πεθαίνοντας η μητέρα του, του άπεκάλυψε τρομερά πράγματα. Τού ελε πού βρισκεται η Κοιλάς του Χρυσού. Τού ελε ακόμα πως τον πατέρα του δέν τον σκότωσαν οι 'Ινδοί, αλλά ο σύντροφός του. Πούς ήταν λοιπόν ο σύντροφός και δολοφόνος του θετού του πατέρα; Αούτος ο ίδιος ο δόν 'Εστεβάν; 'Αν όχι, πού ήξερε το μυστικό του θησαυρού, άν έρχοκετο για τον ίδιο θησαυρό πούξερε κι' ο πατέρας του; 'Η μητέρα του είχε άρσίσει τον Τιθούρκο, πεθαίνοντας, να έκδικηθή σκληρά τον δολοφόνο του Μάρκου 'Αρελλάνου. Πού θα τον εβρισκε όμως τον άνθρωπο αούτον και πως θα έξακιβάνε άπολύτως το έγκλημά του;

—'Ο δολοφόνος του θετού σου πατέρα, ψιθύρισε ψυχροαγώντας η χίρα 'Αρελλάνου, καθάλλιξενα ένα άλογο πούχε τη συνήθεια να σκοντάφτη άπ' το άριστερό του πόδι. Ζήτησέ τον, εβρε τον και πάρε πίσω το αίμα του πατέρα σου...

'Ενα τέτοιο άλογο, μ' ένα τέτοιο ελάττωμα, είχε ο Κουχίλλος, όπως είδαμε παραπάνω. 'Αλλά ο Κουχίλλος βεβαίωσε τον Τιθούρκο πως το άλογο αούτό το είχε αγοράσει από κάποιον περιστατικό άγνωστο τυχοδιώκτη. Τί ήταν λοιπόν αλήθεια και τί ψέμμα άπ' όλα αούτά;

'Η θλιβερές αούτες σκέψεις βσοάνιζαν τον Τιθούρκο. Κι' όταν το γεύμα τελείωσε και καθένας έξάλλισε να κοιμηθή, άπόμεινε άγρυπνος στη θέσι του, βυθισμένος σε σκεπτικόνους διαλογισμούς και ψιθυρίζοντας κάθε τόσο:

—Θεέ μου, βοήθησέ με ν' άνακαλύψω και να τιμωρήσω το δολοφόνο του θετού μου πατέρα. Βοήθησέ με, Κύριε, να μάθω πούς είμαι, πούς μ' έφερε στον κόσμο αούτο... Φάτις, Θεέ μου, το σκοτεινό μυστήριο της ζωής μου...

Η ΩΡΑΙΑ ΡΟΖΑΡΙΤΑ

'Όταν ξημέρωσε κι' οι χρυσούφροι ξύπνησαν και τοίμαζαν τ' άλογά τους για να συνεχίσουν το δρόμο τους, ο δυό κυνηγοί δέν βρισκόντουσαν πειά στην κατασκήνωσί τους. Είχαν σηκωθεί πριν φέξει ακόμα, είχαν γδάρει τις δυό τίγρεις πού σκότωσαν τη νύχτα, είχαν πάει τά δερμάτια τους και είχαν άναχωρήσει.

Πριν εισχωρήσει στα παρθένα βόρεια η συνοδεία του δόν 'Εστεβάν, έρχοκετο να καταλύση για λίγες ημέρες στο τελευταίο άγρόκτημα πού βρισκόταν στις έρημες αούτες, την 'Εξοχή του 'Ελαριού, όπως το έλεγαν.

Το μεγάλο και πλούσιο αούτο άγρόκτημα άνηκε στον 'Ισπανό δόν Αύγουστινο Πένα. Μεγάλο όσο κι' δόλοκληρος νομός της Γαλλίας, περιελάμβανε άπειράντα βόρεια, χλοερές πλούσιες φυτιές, λιμνές, μέσα στους όποιους έβσοσαν κοπάδια άμέτρητα αγελάδων, γιδιοτσρέβατον, άλλων και άλλων ζώων.

'Ο δόν Αύγουστινος Πένα ήταν βαθύπλουτος. Τά κέρδη του από το ύποστατικό του αούτό ήταν τεράστια. 'Επί πλέον είχε άνακαλύψει κοντά στο κτήμα του κι' ένα μεταλλείο χρυσού, το όποιο έκμεταλλεύταν χρόνια δόλοκληρα.

'Η άγρόκτηνις του δόν Αύγουστινού—δόλοκληρο τετράγωνο οικοδομών—όλοκληρο φρούριο με βαρειές σιδερένιες πύλες και πολέμιστρος για τον φόβο των 'Ινδών—βρισκόταν στο πιο ποιητικό μέρος του κτήματος, στο όποιο δούλευαν άμέτρητοι εργάτες, βοσκοί και ύπηρέτες.

'Ο δόν 'Εστεβάν εγγώριζε τον δόν Αύγουστινο άκριτά χρόνια. Κάποιος μυστηριώδης δεσμός τους συνέδεε. Τακτικά τον έπισκεπτόταν άπ' την 'Αρίστη κι' έμεινε στο κτήμα όσο ήθελε. 'Ο δόν Αύγουστινος φερνόταν στον μυστηριώδη 'Ισπανό ευγενή με σεβασμό. Τά πλούτη του γ' άμέτρητα, ήταν στη διάθεσι του δόν 'Εστεβάν. Κανείς ώστόσο δέν ήξερε το μυστικό των δυό αυτών ανθρώπων, κανείς δέν τολμούσε να ερευνηση σχετικα κι' να μάθη. 'Όσοι έξειαν μ' ένα τέτοιο περιεργό, βρέθηκαν σε λίγες μέρες μέσα δολοφονημένοι, μ' ένα σιλέτο καρφωμένο στην καρδιά!..

'Ο δόν Αύγουστινος ήταν χήρος. Στην έπαυλι του ζούσε με την κόρη του, την πεντάμορφη δόνα Ροζαρίτα, το 'Αουλουδι των Λειμώνων, όπως την είχαν δομάσει οι 'Ινδοί, πού την είχαν δει κι' είχαν θαμπαωθεί άπ' την όμορφιά της.

Βρισκόταν ξαπλωμένη σε μια καλύτερα του δάσους...

Πραγματικώς, ήταν ζήτημα αν υπήρχε σ' ολόκληρο το Μεξικό πού ώραία, πού χαριτωμένη, πού γοητευτική όμορφιά.

"Αν κ' έξοδου στις άγριες αυτές έρημες ή ώραία Ροζαρίτα, μεταξύ ανθρώπων άξέστον και ήμαρτιών, είχε όλη την άδρότητα, όλη την ίδιανική γοητεία νέας τών πόλεων και συγχρόνως όλη τη δροσιά, όλο το άρωμα και την παρθενότητα λουλουδιών τών λιμνών. Ύψηλή, λυγρή, με λευκορόδινο πρόσωπο, μαύρα φωτειρά μάτια και μαύρα ύπερχομα μαλλιά, έκανε εκείνους πού την έβλεπαν για πρώτη φορά να μένουν έμβρόντιοι, άλαλοι, αστασιμένοι.

Πολλοί πού την είχαν αντίκρισει ξαφνικά να περπατά ή μόνη στο δάσος, την είχαν πάρει για νεράιδα. Η όμορφιά της ήταν φημισμένη σε μεγάλη απόσταση γύρω απ' τó άγρόκτημα.

"Αλλά δέν ήταν μόνο ώραία ή δόνα Ροζαρίτα. Ήταν, επί πλέον, εύγενική και καλόκαρδη. Όμορφιά, αλλά και ψυχή άγγελου.

Στην έπαυλη λοιπόν αυτή τού δόν Αδγουστίνου έρχόντουσαν να καταλύσουν τώρα ο δόν Έστεβάν κ' ή συνοδεία του. Θάμειναν στην έπαυλη, πού ο δόν Έστεβάν τη θεωρούσε σπίτι του, μερικώς ήμέρες, θ' άναπαύοντουσαν, θ' άνανέωναν τις προμήθειές τους και θά ξενιούσαν κατόπι για τó επικίνδυνο ταξίδι τους. Πολλοί επίσης χροσοθήρα πού έπρόκειτο ν' άκολουθήσουν τόν δόν Έστεβάν στην τολμηρή έκστρατεία του, είχαν ειδοποιηθεί να σπεύσουν να τόν συναντήσουν στο άγρόκτημα τού δόν Αδγουστίνου. "Ετσι ολόκληρη ή συνοδεία θ' άποτελείτο από 70—80 ανθρώπους, Ικανούς να τά βάλουν και με τούς διαβόλους της Κολάσεως.

Βαδίζοντας μαζί με τούς άλλους για την έξοχή τού Έλαφιού, ο Τιβούρκιος άφηνε τó μυαλό του να ταξιδεύη μακριά, στη χώρα τών όνειρων. Η θλιβερές σκέψεις του είχαν ύποχωρήσει τώρα και

νέοι διαλογισμοί τρυφεροί κατείχαν τó πνεύμα του. Δέν ήταν ή πρώτη φορά πού θά έφιλοξευε στο κτήμα τού δόν Αδγουστίνου. Είχε καταλύσει πολλές φορές εκεί, όπου κάθε όδοιπόρος, φτωχός ή πλούσιος, εύρισκε πάντα πρόθυμη φιλοξενία.

Στό χτήμα αυτό, στην έπαυλη αυτή, ο Τιβούρκιος Άρελλάνος είχε αφήσει πρό άρκετών μηνών την καρδιά του. Την καρδιά του πληγωμένη, πλημμυρισμένη από άγάπη, φλογισμένη από έρωτα για την ώραία κόρη τού δόν Αδγουστίνου, την όνειρευμένη δόνα Ροζαρίτα.

Την πεντάμορφη κόρη την είχε συναντήσει για πρώτη φορά ο Τιβούρκιος μέσα στο δάσος, στην άκροποταμία. Η ώραία Ροζαρίτα περπατούσε κάτω απ' τά δέντρα, μαζεύοντας άγριολούδια, όταν ξαφνικά τά νερά τού ποταμού άναταράχθηκαν με θόρυβο κ' άγρια ρουθουνίσματα άκούστηκαν.

Η δόνα Ροζαρίτα, ήσυχη κ' άμεριμη ως τή στιγμή αυτή, γύρισε και κάρταξε προς τó ποτάμι για να δη τί συμβαίνει. Φοβήθηκε στην άρχή πώς κάποιος έρυσρόδεμος είχε πέσει στο νερό απ' την άκροκρήνη όχη και κολιμπούσε τώρα προς τó μέρος της, για να την άρπάξη και να φύγει. "Όταν όμως τó βλέμμα της έπεσε στο ποτάμι, ο τρόμος της μεγάλωσε κ' έμεινε καρφωμένη στη θέση της, μίν έχοντας τή δύναμη να κάμη κ' ένα μόνον βήμα.

Μιά μεγάλη άρκυόδα είχε πέσει στο νερό και κολιμπούσε γοργά προς τó μέρος της, κυττάζοντάς την άγρια!

Η δόνα Ροζαρίτα κατάλαβε πώς πλησίαζε τó τέλος της.

Τό τρομερό θηρίο είχε περάσει τα μέσα τού ποταμού. Σε λίγο θάδωνε στην όχη και θά την καταξέσχιζε.

Η δύστυχη νέα αθάνητη και γόνατά της να λυγίζουν, τó βλέμμα της θόλωσε. Θέλησε να στηρίξη τόν κορμό ένός δέντρου, μα δέν τó κατώρθωσε και σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη...

Τί έγινε κατόπι;

Η ώραία κόρη δέν άντελήφθη τίποτα μέσα στην λιποθυμία της. Άκουσε μόνον τόν κοτό ένός κεραυνού έξάφνα, μερικά άγρια μουγούρισμα μανίας και λίσσας και τίποτε άλλο....

"Όταν συνήλθε, βρισκόταν ξεπλωμένη σε μία καλύβα τού δάσους. Πλάι της καθόταν σ' ένα κάθισμα, με τó όπλο στο χέρι. Ένας συμπαθής κ' εύφορος νέος. Ο Τιβούρκιος. Ο σωτήρ της.

Η νέα έμάνεψε άμέσως τί είχε συμβεί. Σηκώθηκε επάνω, έσφιξε κατασυνγυμμένη τó χέρι τού σωτήρος της. τόν ευχαρίστησε θερμά και τράβηξαν μαζί προς την έπαυλη της.

Από την ήμερα αυτή, ο Τιβούρκιος είχε αισθανθεί για τή Ροζαρίτα παράφορο έρωτα. Μα κ' ή Ροζαρίτα έννοιωσε βαθιά συμπάθεια για τόν Τιβούρκιο πού της είχε σώσει τή ζωή, σκοτώνοντας τó

τρομερό θηρίο πού την άπειλούσε. Ο κοτός τού κεραυνού πού άκουσε μέσα στη λιποθυμία της, ήταν ή έκπυροσκόρτης της καρμάνιας τού νέου.

Θά έπραγματοποιείτο όμως ποτέ τó όνειρο τού Τιβουρκίου; Τί ήταν αυτός για την πάμλουτη και πανωραία Ροζαρίτα; Ένας φτωχός νέος, πού δέν ήξερε ούτε την καταγωγή του καν.

Ένώ έκανε τις σκέψεις αυτές ο Τιβούρκιος, την ίδια άκριβώς ώρα ο δόν Έστεβάν, προχωρώντας πού μπρός από την άλλη συνοδεία με τόν δόν Βικέντιο, τόν γεροισιαστή της Άρσίσης, πού μιλούσε σιγά, έξηγώντας του τó σχέδιό του:

"Ο δόν Βικέντιος τόν άκουγε με προσοχή.

— Σεις, δόν Βικέντιε, έλεγε ο δόν Έστεβάν, δέν θάρθετε μαζί μας. Η έκστρατεία μας είνε, όπως καταλαβαίνετε, πού ά επικίνδυνη. Τά δάση αυτά, στα όποια ποτέ δέν πάτησε άνθρωπος και τα όποια έγιναν ο τάφος τών τολμηρών πού έκαμαν την άπόπειρα να τά διασχίσουν, είνε γεμάτα θηρία και Ίνδους, άμωχαρείς Ίνδους, πού ρίχνουν άσυνγκράτητοι, σαν λυσσαλέονι, έναντίον τών λευκών, τούς όποιους μισούν θανάσιμως. Μαζύ με τούς Έρυσρόδεμους πρέπει να ύπολογισ κανείς κ' έναν άλλο τρομερό κίνδυνο της ζούγλας, τούς πειρατάς τών δασών, τούς διαβόλους αυτούς τούς άνθρωποφόρους, οι όποιοι είνε πύ πορνικοί και πύ σκληροί κ' απ' αυτούς τούς Ίνδους.

— Πειρατάς τών δασών, είπατε; ούτως; ο δόν Βικέντιος άπορώταν.

— Άκριβώς. "Ετσι λέγονται στα μέρη αυτά κ' έμπνούν τρόμο σε Ίνδους και λευκούς. Με τούς Ίνδους όμως είνε συνήθως σύμμαχοι και πολεμούν μαζί τους τούς λευκούς. Ζούν κ' αυτοί σαν άγριοι και ντύνονται σαν άγριοι, ενώ είνε ή λευκοί πού κατέφυγαν στα δάση ύστερα από κάποιο άπαισιο κακούργημα πού διέπραξαν, ή μυγδές, τέ-

κνα λευκών δηλαδή και Έρυσρόδεμων. Πρώτιστα σ' αυτούς και τούς τρομερούς Άπάχηδες, τούς πλέον θηριώδεις τών Ίνδων, τή φυλή αυτή τών κόκκινων σατανάδων, και θά καταλάβης τί κινδύνους πρόκειται να συναντήσουμε εκεί πού πηγαίνουμε. Μολταταύτα, είμαι βέβαιος, δόν Βικέντιε, πως ή έκστρατεία μου θά επιτύχη. Δέν είμαι απ' τούς ανθρώπους πού διαστάζουν ή φοβούνται. Θά μείνεις λοιπόν ως πού να γυρίσουμε στο άγρόκτημα τού Αδγουστίνου Πένα, όπου θά ζήτε σαν άπόλυτος κύριος. Ο δόν Αδγουστίνος είνε πάμλουτος κ' επί πλέον έχει μία μοναχοκόρη, τή δόνα Ροζαρίτα, όμορφη σαν άγγελο. Θάχετε άκούσει ίσως γι' αυτή...

— Ναι, έχω άκούσει να έξυμούν τó θεικό κάλλος της κόρης τού άρχοντος Πένα.

— Λοιπόν, δόν Βικέντιε, αν δεχθείτε τις προτάσεις μου, αν με βοηθήσετε να πραγματοποιήσω τόν μεγάλο σκοπό μου, ή ώραία Ροζαρίτα θά γίνει γυναίκα σας. Θά γίνετε γαμπρός τού δόν Αδγουστίνου Πένα. Θά σάς κάνω πάμλουτο, ενώ σήμερα δέν έχετε λεπτό, παρά τόν σπουδαίο σας τίτλο, θά σάς γεμισω τιμές...

Ο δόν Βικέντιος άκουγε τά λόγια τού δόν Έστεβάν δ' Άρεκίτα, με μισόκλειστα τά βλέφαρα, σαν να όνειρευόταν. Η ένυχια, την όποια τού ύποσχόταν ο εύγενής Ίσπανός, ήταν μεγάλη, άράνταστη, όνειρευμένη...

Τέλος, γύρισε προς τόν δόν Έστεβάν και τόν ρώτησε:

— Τί ζητάτε από μένα, άρχων; Τί έχετε να μου προτείνετε; Πέστε μου, σε τί μπορώ να σάς βοηθήσω; Και προπάντων, έξηγήστε μου γιατί θέλετε να χαρίσετε σε μένα όλα αυτά τά πλούτη και τις τιμές, πού άξίζουν περισσότερο σε σάς;

Ο δόν Έστεβάν χαμογέλασε περιφρονητικά και άπάντησε: — Έχω κάμει βαρύν όρκο να μίν παντρευθώ ποτέ, ποτέ... Γι' αυτό πρόφορα για σάς την ώραία Ροζαρίτα. "Επειτα ο προορισμός ο δικός μου, όπως θά σάς έξηγήσω, είνε άλλος. Είνε ύψηλος και ιερός.

— Κι' ο πατέρας της κόρης θά δεχτή να με κάμη γαμπρό του; ρώτησε με κάποιο δισταγμό ο δόν Βικέντιος.

— Ο δόν Αδγουστίνος Πένα, άπάντησε ο δόν Έστεβάν, κάνει δ, τι θέλω έγώ. Μίν άνησυχίσει λοιπόν γι' αυτό...

— Καί ή νέα, ή ώραία Ροζαρίτα, θά με θέληση για σύζυγό της;

— Η δόνα Ροζαρίτα θά κάμη δ, τι την προστάζει ο πατέρας της.

Έξέ άλλου, θά μείνης άρκετόν καιρό στην έπαυλη τού δόν Αδγουστίνου. Προσάβησε λοιπόν κατά τó διάστημα αυτό να κερδίσης τήν καρδιά της νέας.

— Αν ή καρδιά της είνε ελεύθερη, αν δέν την έχει δώσει σε κανέναν άλλο έντωμεταξύ, ψιθύρισε ο δόν Βικέντιος.

— Όσο γι' αυτό, μπορείς να είσαι άπόλυτως ήσυχος, τού έξηγήσε ο δόν Έστεβάν. Η δόνα Ροζαρίτα ζει χωρίς τόν πατέρα της στην έρημιά. Ποιόν λοιπόν θ' αγαπούσε στα μέρη αυτά, όπου οι μόνοί άνδρες είνε οι μαύροι και λευκοί δούλοι της;...

(Άκολουθεί)

— Τά κεραία τους θά στολίσουν τούς τάφους τών πολεμιστών μας! ούρηλιξ ή Σταχερή Γάτα.

για τού δόν Έστεβάν δ' Άρεκίτα, με μισόκλειστα τά βλέφαρα, σαν να όνειρευόταν. Η ένυχια, την όποια τού ύποσχόταν ο εύγενής Ίσπανός, ήταν μεγάλη, άράνταστη, όνειρευμένη...

Τέλος, γύρισε προς τόν δόν Έστεβάν και τόν ρώτησε: — Τί ζητάτε από μένα, άρχων; Τί έχετε να μου προτείνετε; Πέστε μου, σε τί μπορώ να σάς βοηθήσω; Και προπάντων, έξηγήστε μου γιατί θέλετε να χαρίσετε σε μένα όλα αυτά τά πλούτη και τις τιμές, πού άξίζουν περισσότερο σε σάς;

Ο δόν Έστεβάν χαμογέλασε περιφρονητικά και άπάντησε: — Έχω κάμει βαρύν όρκο να μίν παντρευθώ ποτέ, ποτέ... Γι' αυτό πρόφορα για σάς την ώραία Ροζαρίτα. "Επειτα ο προορισμός ο δικός μου, όπως θά σάς έξηγήσω, είνε άλλος. Είνε ύψηλος και ιερός.

— Κι' ο πατέρας της κόρης θά δεχτή να με κάμη γαμπρό του; ρώτησε με κάποιο δισταγμό ο δόν Βικέντιος.

— Ο δόν Αδγουστίνος Πένα, άπάντησε ο δόν Έστεβάν, κάνει δ, τι θέλω έγώ. Μίν άνησυχίσει λοιπόν γι' αυτό...

— Καί ή νέα, ή ώραία Ροζαρίτα, θά με θέληση για σύζυγό της;

— Η δόνα Ροζαρίτα θά κάμη δ, τι την προστάζει ο πατέρας της.

Έξέ άλλου, θά μείνης άρκετόν καιρό στην έπαυλη τού δόν Αδγουστίνου. Προσάβησε λοιπόν κατά τó διάστημα αυτό να κερδίσης τήν καρδιά της νέας.

— Αν ή καρδιά της είνε ελεύθερη, αν δέν την έχει δώσει σε κανέναν άλλο έντωμεταξύ, ψιθύρισε ο δόν Βικέντιος.

— Όσο γι' αυτό, μπορείς να είσαι άπόλυτως ήσυχος, τού έξηγήσε ο δόν Έστεβάν. Η δόνα Ροζαρίτα ζει χωρίς τόν πατέρα της στην έρημιά. Ποιόν λοιπόν θ' αγαπούσε στα μέρη αυτά, όπου οι μόνοί άνδρες είνε οι μαύροι και λευκοί δούλοι της;...

(Άκολουθεί)